

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Перник, 19 септември 2012 година

В И М Е Т О    Н А    Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на дванадесети септември, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА  
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник – прокурор Антова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №234 по описа на съда за 2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Началник на Районно управление (РУ) – Трън при ОД на МВР – Перник против решение №23/01.06.2012 г. на Районен съд – Трън, постановено по НАХД №24 по описа на съда за 2012 г. С атакувания съдебен акт е отменено наказателно постановление (НП) №28/22.03.2012 г. на ИФ Началник на РУ – Трън при ОД на МВР – Перник, издадено срещу И.Е.Л. \*\*\* с което е определено да му бъдат наложени следните административни наказания:

- „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца на основание чл. 175, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) за нарушение по чл. 103 от ЗДВП;
- „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 18 (осемнадесет) месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДВП;
- „глоба“ в размер на 10 (десет) лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗДВП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДВП;
- „глоба“ в размер на 10 (десет) лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДВП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДВП;

- „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. на основание чл. 179, ал. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 3 от ЗДвП.

В касационната жалба се съдържа твърдение, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно и необосновано. Като основание за атакуване е посочено на първо място, че неправилно е прието за обжалване пред съд наказателно постановление, необжалваемо в някои части предвид наложените санкции в размер на до 50 (петдесет) лв. Жалбоподателят оспорва и изводите на първата съдебна инстанция за съществени нарушения на процесуални правила, допуснати в хода на производството по налагане на административно наказание, като пледира че административнонаказващия орган е спазил правилата за водене на производството пред себе си. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да реши спора в неговото същество, като потвърди процесното наказателно постановление. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, И.Е.Л. не се явява. Представява се от адв. Вергинов, който от негово име възразява срещу жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, дава заключение за основателност на жалбата. Счита атакуваното решение за незаконосъобразно, предлага същото да бъде отменено, а процесното наказателно постановление – потвърдено.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за основателна, като мотивите за това са следните:

Решаващият състав на Районен съд – Трън, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за установено от фактическа страна, че на 18.03.2012 г. в 23:00 h в гр. Трън И.Л. – водач на МПС, спрян за проверка от служители на РУ – Трън при ОД на МВР, отказва да предаде документите си на контролните органи, с което осуетява извършването на проверката, потегля рязко и след преследване в рамките на града отново е спрян и отново отказва да предаде документите си. След като не изпълнява устни полицейски разпореждания Л. е задържан и отведен в РУ – Трън, за което е издадена заповед за задържане. В сградата на РУ – Трън мл. автоконтрольор Борис Григоров, отново приканва Л. да представи лични документи и документи на автомобила за проверка, като отново последвал отказ. Л. е поканен да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест дрегер“, каквато проверка водачът отказал, както отказал да направи и медицинско изследване за установяване наличие на концентрация

на алкохол в кръвта. Прието още от районния съд е, че след проверка и на автомобила на нарушителя е установено, че на предното му стъкло липсва залепен валиден стикер за сключена застраховка „гражданска отговорност“, както и че нарушителя не носи и контролен талон към стикера. Прието за безспорно установено е и още, че Л. е отказал да получи и издаден му талон за медицинско изследване за наличие на концентрация на алкохол в кръвта.

При така установеното от фактическа страна районният съд е приел от правна такава, че актът за установяване на административно нарушение и процесното НП са съставени от компетентни органи, но при допуснати съществени нарушения на процесуални правила, които пороци са основание за отмяна. В атакуваното решение е прието, че АУАН е съставен при неспазване правилото на чл. 42, т. 3 от ЗАНН, относно необходимостта за посочване в акта на мястото на извършване на нарушението, като е посочено, че вписаното място не е съответно на местоизвършването на някои от вменените на Илиев нарушения, който пропуск бил повторен и в процесното наказателно постановление. На следващо място решаващият състав на районния съд е приел, че производството по налагане на административно наказание страда от следващ порок, а именно – неспазена процедура по връчване на екземпляр от съставения акт на нарушителя, с което бил нарушено изискването на чл. 43, ал. 5 от ЗАНН. Предвид това е прието, че АУАН не е връчен на нарушителя, с което правото му на защита на е нарушено. При тези си изводи, районния съд е оценил пропуските като съществени и на това основание е отменил процесното наказателно постановление.

Така постановеното решение, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция, касационния съд смята за неправилно, но по съображения различни от изтъкнатите в жалбата:

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че неправилно районният съд е разгледал жалбата в частта ѝ, относно наложени с процесното НП глоби в размер на до 50 лв. На първо място цитираната в жалбата норма на чл. 189, ал. 5 към датата на извършване на нарушението – 18.03.2012 г. не съдържа правило свързано с обжалването. Такъв е бил чл. 189 в неговата ал. 5 в ред. на ЗДВП ДВ от бр. 51 от 26.06.2007 г., който обаче със Закон за изменение и допълнение на ЗДВП ДВ бр.10 от 01.02.2011 г. е изменен, като ал. 5 става ал. 13 на чл. 189. С решение №1 от 01.03.2012 г. по конституционно дело №10/2011 г. Конституционният съд на Република България се произнесе по конституционносъобразността на разпоредбата на чл. 189, ал. 13 от Закона за движението по пътищата, като я обяви за противоконституционна.

По останалата част от жалбата съдът намира следното:

Основателно е оплакването на жалбоподателя за *неправилна* преценка от страна на районния съд, че при съставяне на АУАН и издаденото въз основа на него НП са допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място настоящия състав не

споделя оценката съда за същественост на установената неточност по отношение вписаното в АУАН и НП *местоизвършване* на някои от нарушенията. Неточното посочване на мястото на извършване на нарушението, в смисъл на неточен адрес, което задължение произтича от нормата на чл. 43, т. 3 от ЗАНН, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в случая не е от така съществено значение, че да е пречило реализирането правото на защита на нарушителя или да е било пречка за възможността да бъде осъществен съдебен контрол относно законосъобразността на издаденото срещу Илиев НП. Все пак в процесния случай се касае за посочен неточен адрес в рамките на едно и също населено място – гр. Трън като адресът, на който е извършено и установено нарушението не е от така съществено значение за съставомерността на вменените на Илиев деяния. Местото на извършване на нарушението в случая е от значение за преценка на териториалната компетентност на административнонаказващия орган, която преценка не изисква детайли от типа на час и точен адрес на извършване/установяване. Достатъчно е посочване на населено място в случая. Относно посочването на точния час на нарушението, това не е от съществено значение за административни нарушения от вида на процесните, вменени на Л.. В този смисъл разминаванията в АУАН и НП относно *адреса* на извършване на нарушението и разликата от 10 минути по отношение на посочения час на установяване на нарушението не са нарушения от групата на съществените, така че да са основание за отмяна на наказателното постановление на това основание.

Следващия извод в атакуваното решение, относно неспазена процедура по връчването на процесния АУАН срещу разписка също не се споделя от настоящия касационен състав. Съгласно правилото на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН „когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта.“ В процесния случай това е спазено. Ал. 5 на чл. 43 от ЗАНН указва, че „при подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване“. Следователно отказът на нарушителя да подпише акта, надлежно удостоверен с подпис на свидетел, прави разпоредбата на чл. 43, ал. 5 неприложима. С отказа си да подпише АУАН лицето отказва и получаването му. Отказът на нарушителя да получи препис от акта не е нарушило правото му на защита, тъй като всички доказателства по делото сочат, че акта е съставен в негово присъствие, предявен му е за запознаване и му е предоставен за подпис, което последният е отказал да извърши, което на свой ред е удостоверено с подписа на свидетел. С отказа си да получи и препис от акта Л. сам се е поставил в невъзможност да получи екземпляр от същия. За прецизност актосъставителят би могъл чрез подпис на свидетел да удостовери и този отказ, но липсата на надлежно удостоверяване на този факт не е така съществено процесуално нарушение, че да е основание за отмяна на НП. Документът не

може да бъде връчен срещу разписка на лице, което не желае да подпише и да получи акта.

Във връзка с горните мотиви на касационния съд е важно да се отбележи, че административнонаказателното производство е строго формално, но преценката за същественост на процесуалните пороци и пропуски следва да се прави относимо към всеки индивидуален случай, така че правоприлагането като резултат да е максимално еднакво и справедливо за всички субекти.

Настоящия състав намира, че като е отменил изцяло наказателното постановление без да отчете изложените по горе обстоятелства първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и делото да се реши по същество от настоящата инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник:

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №23/01.06.2012 г. на Районен съд – Трън, постановено по НАХД №24 по описа на съда за 2012 г. КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №28/22.03.2012 г. на ИФ Началник на РУ – Трън при ОД на МВР – Перник, издадено срещу И.Е.Л. \*\*\* с което е определено да му бъдат наложени следните административни наказания:

- „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца на основание чл. 175, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл. 103 от ЗДвП;
- „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 18 (осемнадесет) месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП;
- „глоба“ в размер на 10 (десет) лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП;
- „глоба“ в размер на 10 (десет) лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП;
- „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. на основание чл. 179, ал. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 3 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.  
2.